

GEEN BOEK OVER HELDEN, MAAR OVER EENVOUDIGE MAN EN ZIJN FIETS, DROMEN EN ILLUSIES

Hoe een seingever stof tot literatuur werd

In 2011, het Europees jaar van de vrijwilliger, was er de fototentoonstelling "Seingever in de koers" in het WieMu. Met deze expo wilden we dé vrijwilligers van het wielrennen, de seingever, in de kijker zetten. Over één zo'n seingever heeft Ann De Craemer nu een boek geschreven!

Tekst / Ann De Craemer

Ze liggen in grote stapels in de winkel: boeken over de helden van de koers, vol heroïsche foto's op glimmend papier. Maar over seingever had nog niemand geschreven. Ze worden als voetnoten van de wielrennerij beschouwd, maar vaak moet je ook de voetnoten lezen om het hele verhaal beter te begrijpen. 'Staan er foto's van seingever in je boek?' Het is een vraag die mij vaak wordt gesteld, en soms gaan wenkbrauwen de hoogte in wanneer ik zeg dat mijn boek over slechts één seingever gaat en er geen prentjes in voorkomen, want literatuur kan het nog steeds met de kracht van de verbeelding stellen.

"De seingever speelt zich af ver weg van miljoenencontracten, champagne en VIP-tenten"

Vaak ook krijg ik te horen hoe ik op het idee kwam om over, godbetert, een seingever te schrijven. Het is een vraag waarin al een deel van het antwoord zit. Mensen verwachten immers boeken over zij die 'de helden' van de koers worden genoemd, en niet over (doorgaans) oudere mannen die ze tijdens een koers amper zien staan. Net dat is een van de redenen waarom ik altijd gefascineerd was door seingever: ze zijn randfiguren, en voor een schrijver zijn die dikwijls de interessantste.

Robbie

Het was in Roeselare dat ik voor het eerst een seingever ontmoette die me altijd is bijgebleven. Net afgestudeerd kwam ik op de redactie van de Krant van West-Vlaanderen terecht, waar een paar oudere externe medewerkers nog nooit met een computer hadden gewerkt en zodoende hun stukjes hoogstpersoonlijk kwamen afleveren. Een van hen was Robert, roepnaam Robbie, ook wel 'Patatje'. Robbie kwam in hoogsteigen persoon de trappen

Ann De Craemer schreef een boek over een seingever. Het allereerste ooit.

naar de redactie opgelopen om een sportmedewerker zijn dichtgevouwen blaadje papier te overhandigen. Hij deed iets met duivenuitslagen, en soms ook met koers, want Robbie was seingever. De toewijding waarmee hij zijn berichtjes van slechts een paar regels op de redactie achterliet, ontroerde me elke keer.

Zoveel jaren later heb ik van een seingever een personage van vlees en bloed gemaakt. Het is het verhaal van een man die door de koers veel verloor, maar niettemin van zijn fiets bleef houden. Wie een vertelling verwacht vol van de koekendozenromantiek waarin de wielrennerij vandaag al te vaak wordt versmoord, is eraan voor de moeite. Het leven van 'mijn' seingever, gebaseerd op dat van een reëel bestaande man die ik heb gesproken, is een bitterzoete tragedie die tegelijk een onverbloemde geschiedenis is van de wielrennerij in Vlaanderen, en ook laat zien hoe wij de afgelopen decennia zijn veranderd – koers is immers in veel opzichten een metafoor voor 'het echte leven'. Het speelt zich af ver van de miljoenencontracten, de champagne, de VIP-tenten en de live uitzendingen op televisie, en keert terug naar de essentie: een man en zijn fiets, en alle dromen en illusie die daarbij komen kijken. Want in de koers heten ze soms Robbie McEwen, maar veel vaker gewoon Robbie.

De seingever (De Bezige Bij) wordt voorgesteld op woensdag 5 september om 20u in boekhandel De Zondvloed Roeselare. Uitgever Harold Polis leidt in. Johnny Vansevenant (VRT) interviewt de schrijfster. Na afloop wordt een drankje aangeboden. Gelieve uw komst te bevestigen via rino@zondvloed.be of via 051 62 02 64.